

med ham, at disse Forhold snart kunde blive ordnede.

Med Hensyn til Havneforholdene paa Vestkysten har jeg set et Stykke i Fiskeritidenden, som jeg i enhver Henseende kan slutte mig til. Der spørges i Begyndelsen af dette Stykke, om det er haabløst at tænke paa Fiskerihavne ved Vesterhavet, og der er derfor gjort Forsøg paa at bevare dette Spørgsmaal paa bedste Maade ved at henvisse til andre Lande, hvor de have ligesaa vanskelige Forhold, som vi have ved Vesterhavet, og hvor det dog er lykkedes at skaffe ganske ordentlige og gode Fiskerihavne i Stand. Endelig findes der vedsojet Fiskeritidenden en Plan over Forholdene i disse Havne og deres Indretning. Jeg skal ikke udtale mig videre om Forholdene langs med Vestkysten uden der, hvor jeg er kjendt, nemlig fra Ringhøbing Fjord ned til Esbjerg. Det er af Alle anerkjendt, at den bedste Fiskeriplads, som gives paa denne Kyst, er Egnen mellem Esbjerg og et Stykke Nord for Ringhøbing Fjord, navnlig da Krogen, om jeg saa maa kalde den, mellem Hornsrev og Kysten. Til Bevis for, at det er en af de bedste Fiskepladser, skal jeg anføre, at der er intet andet Sted paa Vestkysten, hvor man ser engleste, hollandske og tydske Fiskere opholde sig i saadanne Masser som udenfor denne Kyst. Det er for vore nuværende Forhold umuligt, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) netop skildrede for, at konkurrere med disse udenlandske Fiskere, men det er dog indlysende, at Fiskeriet vilde kunne betale sig langt bedre for vore Fiskere, naar de kunde faae en god og bekvem Udgang til Havet saa nær ved deres Hjem, end for de Andre, der maa rejse saa mange Mil over Havet for at fiske ved vore Kyster. Jeg skal derfor meget anbefale, at denne Sag ikke alene af Regjeringen, men ogsaa af det høie Thing bliver betænkt og hjulpet, idet vort Fiskeri jo ikke alene der, men over hele Landet trænger til at faae en saadan Understøttelse, at det kan blive en af de vigtigste Indtægtskilder for vort Land, som det vel allerede er, men som det burde være i langt høiere Grad, tilmed da Agerbruget jo ikke giver den Indtægt som tidligere. Mange af dem, som ikke kunde finde deres Brød ved Agerbruget, vilde kunde bruges ved Fiskeri, naar det kunde udvikles mere, og det kan det, efter mange Sagtyndiges enstemmige Mening. Jeg er overbevist om, at den høitæredede Indenrigsminister i dette Punkt er enig med mig, men uheldigvis staar han i et Ministerium, som har en ganske anden Hovedopgave end den Slags Opgaver, jeg her taler om, nemlig at tilvejebringe en anden

Forstaaelse af vor Grundlov, og det er vel ogsaa en Hemsko herpaa som paa saa meget Andet.

Der er en anden Sag, jeg vil omtale, og som muligvis er kommen for sent til Ministeriets Rundsab, det er Forholdene paa Vestkysten ved Høbugt. Som de Herrer vide, blev der for nogle Aar siden nedsat en Kommission til Underfølgelse af disse Forhold, og denne Kommission har leveret os Resultatet af sine Underfølgelser, hvilke vise, at der er fket meget store Tab ved Bortføringen af Høbugt ved Indstrømning af Havet. Særlig ster Bortføringen under Isforhold, naar Strøm og Is kommer ind over de fede Marssenge der og bortstykker en Del af de bedste Jorder. Der kunde hjælpes meget paa disse Forhold. En tidligere Indenrigsminister svarede paa et Andragende for en Del Aar tilbage, at der maatte laves et Digelag, for at de kunde faae en saadan Understøttelse. Det, der trænges særlig til, er, at Staten til en vis Grad tager Sagen i sin Haand og da ogsaa er villig til Understøttelse, da Staten vedbliver at opkræve Statter af de Eiendomme, som Havet for længe siden har bortstykket. Det var ogsaa Kommissionens Tante at se at faae en Godtgjørelse af det, der var bortstykket, og Kommissionen havde ogsaa opstillet Tal over det Tab, der Aar for Aar lides. Jeg vil meget anbefale den høitæredede Indenrigsminister at tænke over denne Sag. Jeg ser ikke Noget paa Finantsloven i Aar om disse Forhold. Det kan gjerne være, at Andragendet var affattet noget uheldigt med Hensyn til det bestemte Maal, der skalde tages Sigte paa, idet det kom noget mere ind paa Oversvømmelser, end der egentlig stemmer med de Forhold, som Kommissionen havde gjort opmærksom paa. Bortføringen ved Høbugt af de fede Marssenge er Hovedsagen, og det aarlige Tab der lides ved denne Bortføring, har saa meget mere at bethyde, som disse Eiendomsbesidderes hele Existents berøer paa, at de have nogen Eng i Forbindelse med deres øvrige Landbrug, og navnlig falder det særlig haardt i Aar, da det jo naaer tæt op til Misvæxt for Landbruget. Jeg skal derfor anbefale, at denne Sag ligesaa lidt glemmes som Nymindegabsagen. — Jeg glemte for en Ting med Hensyn til Nymindegab. Det er forunderligt nok, at netop der, hvor Regjeringens Konsulent havde givet en Plan til Gjennemførelse af Landtingen har Naturen dannet saa smuk en Fiskerihavn, som man kunde ønske sig. Hvis den Gjennemførelse, som Regjeringen har ladet projektere, bliver gennemført, er Havnen der med det samme. Det er jo Alle betjendt, at